

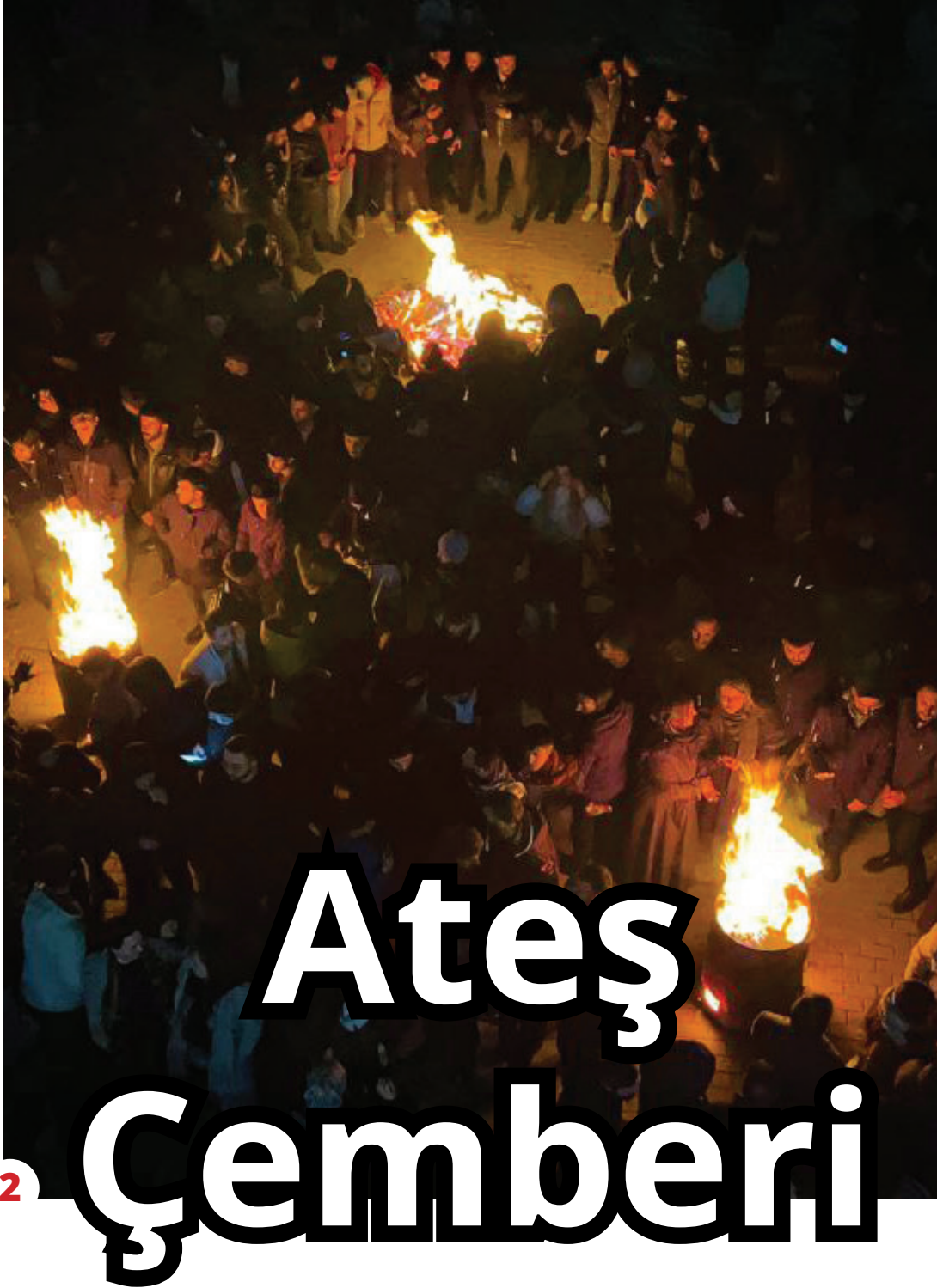
MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete2
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

26 Şubat 2025 S.48

2 Ateş Çemberi

Dört yanımız kelimenin gerçek anlamında bir cadı kazanı. Savaş yangını dalga dalga yayılıyor. 2011'de tıpkı Libya gibi kısa sürede düşürecekleri düşüncesiyle başlattıkları Suriye'yi çökertme savaşı, 14 yıla yakın bir süreyi kapsadı. Emperyalistlerin ve sahadaki faşist tosuncuklarının hiçbir umudu kalmamışken, Baas rejimi iki haftadan kısa süre içinde çöktü! Çürüme böyle bir şey.

Editör

2 Gümbür Gümbür Gelen Ayaklanma

Temade Çınar

6 Merkeziyetçi mi Demokratik mi?

Arif İşçi

7 Öne Çıkma Zamanı

Umut Çakır

8 Faşist Aygıtı Kıracak Tarihsel Moment

10 Ağaçlarımızı Kestirmeyeceğiz

Ateş Çemberi

Manşet

Dünyanın güçlerine onca zaman kafa tuttuktan sonra, kendi içinde hala açığa çıkmayan dinamikler tarafından emperyalizme altın tepside sunuldu.

Suriye'nin düşürülmesini en az İsrail kadar çok isteyen Türkiye, "rüyalarının gerçekleştiği" anda, evet tam da o anda, gerçekliğin hayal ettiğinin çok ötesinde ve dehşetli olduğunu fark etti. "Evinde muazzam bir yangın" sürmekteyken, hemen sınırın ötesinde her tür dengenin birden bire yerle bir olduğu bir Ortadoğu vardı. Cehennem kapıları açılmıştı!

Faşist devlet, o meşhur ifadeyle "devlet aklı", içeride derin bir yoksulluk ve gerçek bir açlık tarafından dolu dizgin kavgaya sürüklenen geniş emekçi kesimler ve özgürlüğe susamış Kürt halkı tarafından böylesine sıkıştırılırken, bir de böylesi bir cehennemin içine dalacak olmanın yaratacağı tehlikelerin elbette farkındaydı. Bahçeli üzerinden başlatılan "el uzatma" tam da bu koşulların sonucudur.

Ama dünyanın bütün güçlerinin halihazırda yığılmış olduğu daracık bir Suriye'de, öyle masabaşında yapılan hiçbir hesap tutmaz. Hem de koca emperyalist ülkelerin hesapları bile sürekli şaşırıyorken! "Sahada" askeri olarak üstünlüğünü kabul ettiremeyenin masada şansı olmaz bu kurtlar sofrasında. Bunu da en iyi TC bilir. Tosuncukları eliyle Rojava'ya saldırı üstüne saldırı düzenlemesi bundan.

"Emevi Camii'nde namaz kılmak" (yani Şam'ı fethetmek), Halep'ten Musul'a "misak-ı milli"yi ve hatta daha ötesini ele geçirmek için yanıp tutuşan ordu, kendini tam bir ateş çemberi içinde buldu. İçeride dalga dalga gelişen işçi eylemleri, direnişler... dışarıda sınırına dayanan ateş çemberinin içine sürdüğü ordu... Sabahın kör karanlıklarında insanların evlerinin basılıp tutuklanmasına kim şaşar bu şartlarda alık liberallerden başka!

Tarihin düğüm noktalarından birindeyiz. Bu vahşetin, yağma ve talanın, savaş yangınının içinden ancak emekçi halkların mücadele birliğini güçlendirerek, proleter devrimleri geliştirerek çıkabilir insanlık. Rosa'nın "**Ya Sosyalizm Ya Barbarlık**" sloganı yankılanmaya devam ediyor hala.

Gümbür Gümbür Gelen Ayaklanma

Editör

Evet, bu halk bir şeyden umudunu kesmiş, bu doğru. Ama "AKP iktidarının" değişeceğinden değil, sosyal reformistlerin bu halka on yıllardır yutturmaya çalıştığı şeyden, "AKP iktidarının seçimle değişeceğinden" umudunu kesmiş.

"Bir halk ki tekme-tokattan başka bir şey görmez, gerçekten toplumsal devrimi yapacak halk işte o halktır..."

Engels, egemen sınıfın emekçi sınıflar üzerindeki baskı ve terör politikasının nasıl sonuçlar doğuracağını işte bu mükemmel ifadeyle özetlemişti.

Devlet güçleriyle, gözaltı, tutuklama, cezaya çarptırma gibi yargı kararlarıyla uygulanan dinci faşist iktidarın politikası, özellikle son aylarda olağanüstü bir hız kazandı. Tek tek sıralamaya gerek yok. HDK'ye yönelik gözaltılar, onu takip eden tutuklamalar, tekelci sermaye temsilcilerinin dahi kollarına girilerek savcılığa çıkartılmaları, DEM Parti belediyelerine kayyum atamaları, kayyumu protesto edenlere karşı uygulanan polis şiddeti, gözaltılar gibi daha sayısız örnek dinci faşist iktidarın politikaları hakkında tartışmasız bir fikir veriyor: **Dinci faşist iktidar ve esas olarak da faşist devlet toplumu yönetmiyor ama onunla savaşıyor.**

Emekçi sınıfların, ezilen halkların vicdanında derin yaralar açan, yıkıcı, devrimci bir öfkeye yol açan baskı ve terör, gerçekte faşist devletin terörüdür. **Liberallerin, sosyal reformistlerin "Saray Rejimi" diyerek aradan sıyırmaya çalıştıkları devlet organları, "icracı" kurumlar olarak dinci faşist yönetimin baskı ve terör politikalarını hayata geçiriyorlar.** Bu kurumlar ordudur, polistir, yargı ve medyadır, dinci, ırkçı paramiliter örgütlerdir. Zincir böyle uzayıp gider. Bu kurumlar zincirinin toplamı emekçi sınıflar ve ezilen

halklar üzerinde, özellikle son aylarda tam bir terör politikası uyguluyorlar.

Emekçi sınıflar ise, Engels'in sözleriyle söyleyecek olursak bu "tekme-tokat" politikasına boyun eğmiyor, aksine, türlü çeşitli yollarla karşı koyuyor, duydukları tepkiyi korkusuzca ifade etmekten çekinmiyorlar. Dinci faşist iktidar bu tepkilere cevabı, savcı ve mahkemeleri harekete geçirmek, gözaltına alma, tutuklama ve zindana atma şeklinde veriyor. Hepsinin de konusu "Cumhurbaşkanı'na hakaret" olan şu birkaç haber başlığı, manzarayı ortaya koymaya yetiyor:

"Çiftçinin anası ağlıyor" diyen çiftçiye dava açıldı, 4 yıl 8 ay hapsi isteniyor; Suriye'de 'Cumhurbaşkanı'na hakaret operasyonu; Çiğdem Bayraktar Öz'e 8 yıla kadar hapis istemi; Cumhurbaşkanı'na hakarettten tutuklanan Nermin K. tahliye edildi; Gazeteci Sultan Keleş'e (Cumhurbaşkanı'na hakarettten) hapis cezası; Cumhurbaşkanı'na hakaret ettiği belirlenen N.K adlı şahıs, polisler tarafından yakalanıp mahkeme tarafından tutuklandı; AİHM, Erdoğan'a hakarettten ceza alan kameramanı haklı buldu...". Haber zinciri böyle uzayıp gidiyor.

İlk bakışta bu durum bir kısır döngü gibi görünüyor, ama gerçekte öyle değil. **Bu, dinci faşist iktidarın ve faşist devletin temel kurumlarının baskı ve terörünü, halkın devrimci öfke ve tepkiyle karşılama sürecidir.** Faşist devletin terörü, amaçlananın tam tersi bir sonuca yol açıyor. Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, ezilen halklar üzerinde korku duygusu yaratıp sindirmek

yerine ayaklanma istek ve eğilimini güçlendiriyor.

Cumhuriyet tarihinin en ağır ekonomik krizinden geçmekte olan tekeli kapitalist düzen, sömürülen emekçi kitleleri derin bir sefaletle sürükledikçe kitlelerde daha çok karşı koyma, mücadele etme arzusu uyanıyor. Bunun sonucu, her yerde irili-ufaklı eylem, gösteri, grev, yasak tanımayan karşı koyma, başkaldırma isteği geliyor.

Başka bir ifadeyle söyleyecek olursak, dinci faşist iktidar, işçi sınıfını, emekçi kitleleri, ezilen halkları baskı, terör, zor yöntemleriyle egemenlik altında tutmaya çalışarak, gerçekte bir devrimin mekanizmasını hazırlıyor.

Bir halk ayaklanması, adım adım ve gözlerimizin önünde mayalanıyor. **TÜSİAD, tekeli sermaye sınıfının bu kalburüstü örgütü, emekçi sınıflarla, ezilen halklarda bu mayalanmayı görüyor ve kendince bu suların akacağı düzen içi bir kanal açmaya çalışıyor. TÜSİAD'ın daha önce görülmemiş bir meydan okumaya dönüşen çıkışını böyle anlamalı, böyle okumalı.**

Sosyal reformist bir partinin "Genel Sekreteri" emekçi sınıfların, halkın "AKP iktidarının" değişeceğinden umudunu kestğini söylemiş. Ama, meşrebine uygun olarak, "seçimle" kelimesini söylemeyi "unutmuş". Evet, bu

halk bir şeyden umudunu kesmiş, bu doğru. Ama "AKP iktidarının" değişeceğinden değil, sosyal reformistlerin bu halka on yıllardır yutturmaya çalıştığı şeyden, "AKP iktidarının seçimle değişeceğinden" umudunu kesmiş. Bu, son derece olumlu, devrimci bir değişim. Halk yani işçi sınıfıyla, ücretli emekçileriyle, yoksul kitleleriyle bu halk umudunu sandığa, seçimlere bağlama yerine sokaklara yöneliyor, özgürlüğü, gerçek ve tam demokrasiyi, sömürü ve yoksulluktan kurtuluşu sokakta kazanacağını anlayıp öğreniyor.

Uzlaşmacılar, sosyal reformistler "barış ve uzlaşma" umuduyla yaşayıp dursunlar, sokaklarda, fabrika ve meydanlarda Gezi Ayaklanması gölgede bırakacak bir halk ayaklanması, büyük bir hızla mayalanıyor. Yargı aygıtının yıllar sonra dahi olsa, elbette dinci faşist iktidarın işaretleriyle, "Gezi Ayaklanması" dosyasını açması, ayaklanmaya katılanlara "merhaba" verenleri dahi sorguya çekmesi yaklaşmakta olanı görüp anladığına yorulmalı.

Herkes, buna uzlaşmacı, liberal, sosyal reformist tayfa dahil, faşist devletin, dinci faşist iktidarın "terör" estirdiğinden söz ediyor. Ama bunun nedeni ve anlamı üzerinde bir saniye olsun durup devrimin toplumsal güçlerini aydınlatmayı

akıllarına getirmiyorlar. Oysa, **faşist devletin terör estirdiğinden, teröre başvurduğundan söz eden kimse, terörün daha çok korkuya kapılmış insanların kendilerine güven tazelemek için giriştikleri süreğen, yararsız gaddarlık anlamına geldiğini de açıklamalı.**

Gerçekten de siyasal ortamın tam açıklaması budur. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet bir halk ayaklanmasından korkuyor ve kendilerine "güven tazelemek için" toplumun çok geniş bir kesimi üzerinde teröre başvuruyor.

Ancak ayaklanmanın gerçek amacına yani ezilen, sömürülen, yoksul kitlelerin kurtuluşu amacına ulaşabilmesi politik hedeflerinin netliği ve doğruluğuna bağlıdır. Hedefi politik iktidarın fethi olmayan bir ayaklanma, yarı yolda kalmaya ve yenilmeye mahkumdur. Bu nedenle, bu noktada devrimci öncünün görevi belirleyici ve tarihsel bir önem kazanır. Bu görevin yerine getirilmesi için, hiç zaman yitirmeden, devrimin kaçınılmazlığı, derinliği, kapsayıcılığı üzerinde açıkça konuşmalı, devrimin toplumsal güçlerini aydınlatmalı; temel hedefin öncelikle politik iktidarın ele geçirilmesi olduğu onlara anlatılmalı.

İktidarın seçimle değişeceğinden umudunu kesenler devrimci politikaları hızla anlayacak ve benimseyecekler.

Kar Tatilinde Öğretmenlere Tatil Yok

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, 23 Şubat günü kar dolayısıyla eğitim öğretime ara verildiğine dair Valilik emri varken öğretmenleri mesaiye mecbur bırakan Güngören Gold Fen Bilimleri önünde eylemde idi.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, kar tatilinde öğretmenleri çalışmaya zorlayarak yasaları çiğneyen Güngören Gold Fen Bilimleri Özel Öğretim Kursuna 22 Şubat günü bir baskın düzenlemişti. Baskında patron tarafından darp edilen sendika üyeleri için sendikanın yöneticileri kurum önüne patron ile görüşmeye gitti. Ancak kapılar kilitlendi, sendika yöneticileri içeri alınmadı.

Kurum önünde çeşitli sendikaların da katılarak destek verdiği bir açıklama yapan Öğretmen Sendikası, daha sonra buradaki görevlilere yüksek sesle İstanbul Valiliği'nin kar tatili kararını okudu.

Sloganlarla süren kısa bir bekleyişin ardından Öğretmen Sendikası'ndan temsilciler okula, yetkililerle görüşmeye girdi. Ancak müzakere olumsuz sonuçlandı. İtiraz eden sendika görevlileri yaka paça binanın dışına çıkarıldı. Okul-dersane yetkilileri, "öğrencileri göndeririz ama öğretmenleri göndermeyiz" deyince, öğretmenler de valiliğin tatil kararına uygun olarak evlerine gönderilinceye kadar öğrenim kurumu önünde beklemeye karar verdiler.

Öğretmen Sendikası Güngören

Fen Bilimleri önünde bekleyişi sürdürürken, Sendikanın ısrarı üzerine İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nden ismini vermeyen bir yetkili gelerek, kurum patronu ile sembolik bir görüşme yaptı.

Yetkilinin olayı geçiştiren ve patronu destekleyen tutum sergilediğini söyleyen Özel Öğretmenler Sendikası yetkilisi Eren Edebalı duruma tepki gösterip okula girdiğinde de polisler tarafından yaka paça okuldan çıkarıldı.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası bunun üzerine kurum

önüne "Sizi eğitim alanından sileceğiz" pankartını ve valiliğin yasaklama kararını bıraktı.

Sendika adına konuşan Evin Turgut, "Bugünkü sistem, öğretmenleri patronların kölesi haline getirmiş, onların emeğini ucuza kapatıp daha fazla kâr etmeyi amaçlayan bir düzen yaratmıştır. Anayasal haklarımızı, emeğimizi, onurumuzu savunmaya devam edeceğiz. Bu hukuksuzluğu örtbas etmeye çalışan, şikayetlerimizi dikkate almayan MEB ve yetkilileri görevlerini yapmaya çağırıyoruz" dedi.

Simfer Sersim'de İşçiler İş Bıraktı

Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Sersim fabrikasında işçilerin sefalet ücretine karşı tepkileri artıyor.

20 Şubat sabahı, gece vardiyasında çalışan işçiler, işi iki saat önce bıraktı. Çok ağır koşullarda çalıştıklarını, buna rağmen asgari ücretin biraz üzerinde maaş aldıklarını belirten işçiler, geçinemediklerini fabrikada en düşük maaşın 25 bin 800 TL, en yüksek maaşın ise 27 bin TL olduğunu söylüyor. İşçilerin en temel talepleri ise en düşük işçi maaşının 35 bin TL olması ve en az bir maaş tutarında yılda iki defa işçilere ikramiye ödenmesi.

İşçiler kâr rekorları kıran, **Türkiye'nin en kârlı 500 firması içinde yer alan Simfer Sersim** patronun kendilerine sefalet ücretini reva gördüğünü ve tepki gösterdikleri zaman Kod 49 saldırısıyla karşılaştıklarını, bir arkadaşlarının Kod 49'la işten atıldığını aktardı. İşçiler taleplerine olumlu bir yanıt alınca kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirtiyor.

Mehmet Türkmen Serbest Bırakılsın

Mücadeleci Sendikalar, Antep Başpınar işçilerinin sefalet ücretine karşı iş bırakma eylemine valilik yasağı getirilmesini ve BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen'in tutuklanmasını Karaköy'de bulunan Çalışma ve İş Kurumu İstanbul İl Müdürlüğü protesto etti.

Birleşik Tekstil Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası'nın (BİRTEK-SEN) dayanışma çağrısıyla, 20 Şubat günü mücadeleci sendikalar, Tophane'de bulunan Çalışma ve İş Kurumu İl Müdürlüğü önünde "Sendikal Faaliyet Engellenemez, Mehmet Türkmen Serbest Bırakılsın"

diyerek bir araya geldi.

Tophane'den bina önüne yapılan kısa yürüyüşün ardından basın açıklama okundu. Açıklamayı okuyan Özlem Temena, "Antep Başpınar'da sefalet ücretlerine karşı direnen işçilerin mücadelesine destek olmak ve sendikal mücadele verdiği için tutuklanan BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen'in yanında olduğumuzu haykırmak için bir aradayız." dedi.

Gaziantep Valisi Kemal Çeber'in, "Antep düşerse Türkiye düşer", AKP İl Başkanı Fedaioğlu'nun da "Aman patronları üzmeylem" dediğini hatırlatan Temena, Çalışma Bakanlığı'nın tek derdinin ihracat rekorları kıran patronların kârlarını korumak olduğunu belirtti.

Basın açıklamasından sonra sendika temsilcileri söz alarak, Başpınar tekstil işçilerinin insanca çalışma ve yaşam için mücadele ve örgütlenme hakkının engellenmesi ve Mehmet Türkmen'in tutuklanmasının tüm işçi sınıfına yönelik bir saldırı olduğu belirtilerek, Başpınar tekstil işçileriyle birlikte direnmeye, dayanışmaya devam edebileceklerini belirterek Türkmen'in derhal serbest bırakılması gerektiğini söyledi.

Belediye İşçileri Maaşını Alamıyor

DİSK/Genel-İş Avrupa Yakası 1 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu Beşiktaş Belediyesinde çalışan işçiler, 24 Şubat sabahı iş bıraktı. Temizlik, park bahçeler, veteriner işleri ve fen işleri birimlerinde çalışan işçiler, sabah her zamanki saatlerinde görev yerlerine geldi, iş kıyafetlerini giydi ancak işbaşı yapmadı.

Ücretlerinin 4 aydır eksik ve geç ödendiğini söyleyen işçiler, "Arkadaşlarımız borç batağında tefecilerin eline düşen işçiler var. Biz eksik çalışmıyoruz, işimize geç gelmiyoruz, ücretimizin de eksiksiz ve zamanında ödenmesini istiyoruz" dediler.

İşçiler, iş bırakma eylemiyle üyesi oldukları Genel-İş Avrupa Yakası 1 No'lu Şube'ye Kasım ayında imzalanan sözleşmenin geriye dönük ödemelerinin kendilerine sorulmadan 2025 Mayıs ayına atılmış olması nedeniyle de tepki gösteriyor.

Nihadioğlu için Eylem

Maraş merkezli deprem döneminde gözaltında işkence gören ve 8 gün sonra şüpheli bir şekilde hayatını kaybeden Tahsin Nihadioğlu'nun ölümünün 2. yılında, ağabeyi Zeynel Nihadioğlu Adalet Bakanlığı önünde eylem yaptı.

22 Şubat günü Zeynel Nihadioğlu Adalet Bakanlığı önüne gelerek, göstermelik soruşturmalarla işkencecilerin aklanmaya çalışıldığına, aradan 2 yıl geçmesine rağmen tek bir kişi hakkında dava açılmadığına dikkat çekti. Nihadioğlu, "Katil Şoför Selim Çamdibi, 2 saatlik gözaltından sonra serbest bırakılmış, Hatay Kırıkhan Başsavcısı kovuşturmayla yer olmadığına karar vererek, kardeşimi bir kez daha öldürmüştür." dedi.

Hatay'da, Ankara'da, İstanbul'da ve farklı yerlerde basın açıklamaları yaparak bildiri dağıttığını ve farklı eylemler gerçekleştirerek sesini kamuoyuna duyurmaya çalıştığını söyleyen Nihadioğlu, "Ancak yargı, bugüne kadar tek bir kişi hakkında dava açmış değil. Aile olarak diyoruz ki; Tahsin Nihadioğlu'nun hesabı mahşere kalmayacak. Taleplerimiz açık ve nettir; işkenceci asker ve polisler görevden alınsın ve yargılsın. Delilleri karartan Koç Holding yöneticileri gözaltına alınsın, haklarında soruşturma açılsın. Katil şoför Selim Çamdibi tutuklansın." diyerek kamuoyunun desteğini istedi.

İşçi Sınıfının Bozulan Kavramları -7 Merkeziyetçi mi Demokratik mi?

Temade Çınar

Sendikalar devrimin önünde engel de olabilir, devrimin önemli araçlarından biri de...

Sendikaların işçi sınıfının okulları olduğu herkes tarafından bilinir ve sıkça söylenir. Bu okulların nasıl bir eğitim merkezi olacağı konusunda, hem birçok yön hem de birçok farklı görüş var. Bunlardan biri de işçilerin sendikalarını yürütmek ve yönetmek için gösterdikleri pratik ve teorik çabadır. Komitelerden farklı olarak, sistem içi kurumsal yapılar olan sendikaların sınıfın araçları olarak nasıl kullanılabileceğini içindeki işçilerin yetenekleri belirler. Sendikalar devrimin önünde engel de olabilir, devrimin önemli araçlarından biri de...

İşçi sınıfı, tarihsel iktidarına hazırlanırken nice badirelerden ve sınavlardan geçer. Nice dışı dış mücadele kaçınılmaz olarak kayıplarıyla kazanımlarıyla onu güçlendirir ve donanımını artırır. Sendikalarda da bu eğitim süreci, birlikte karar alma, yerine getirme, eyleme geçme, eylemi yürütme, sonlandırma, başka alanlarla ve toplumsal sorunlarla ilgili müdahaleler geliştirme gibi birçok koldan yürür. İşçiler, bütün bu süreç içinde merkeziyetçi disiplin kadar demokratik özgürlüğü de her gün, her an öğrenir ve geliştirirler.

Burjuva sınıfın, sendikalar yasasını merkeziyetçi tarafa doğru güçlendirmeye çalışması, işçi sınıfının ise her fırsatta demokratik işleyişi hayata geçirmek için mücadele etmesi de, sınıf mücadelesinin bir parçası haline gelmiş durumda. Sendikalar yasası başkanlık sistemini güçlendirirken, bizler karar alma mekanizmalarını tabana doğru

yaymaya çalışırız. Yine yasa, atama usulü temsilcilikleri benimserken, bizler işyerlerinde sandıkların kurulması için uğraşırız. Yasaya göre temsilcilikler merkezi yönetimin birer aparatı olarak kullanılırken, bizler temsilcilikleri karar alma meclisleri haline getirmeye, merkezi yönetimin yürütme olarak çalışmasını sağlamaya çalışırız. Bu mücadele, sendikalarımızın bürokratlaşmasına karşı yürüttüğümüz günlük ve sürekli bir mücadeledir.

Sendika bürokratları kapalı kapılar arkasında bir avuç yöneticinin işçiler adına(!) pazarlıklar yapmasını sıradan hale getirdiler. Toplu İş Sözleşmelerinde ya da patron görüşmesinde işçilerin dışarıda kalması, içerideki görüşmelerin aktarıldığı kadarıyla dışarıya yansımaları ve sonuca razı olunması normalleşti. **Son yıllarda işçilerin yapılan anlaşmalara itirazlarını, protestolarını daha sık görmeye başladık. Ancak bu işçiler de kendi aralarında örgütlü olmadıkları için durumu değiştiremediler.**

Sendikalarda işçiler örgütlü olmakla birlikte, yine de yalnız ve bağlantısız olarak bulunuyorlar. Ülkemizde sendikalı oranı %11 civarında. Sendikalı olduğu halde de milyonlarca işçi örgütlü, ama örgütsel işleyişin tamamen dışında. Bazen göstermelik olsa da, aslında hiçbir karar mekanizmasında işçiler yok. Temsil hakkını öyle ya da böyle almış olan bir avuç sendika yöneticisi binlerce, yüzbinlerce işçinin hayatları hakkında karar veriyorlar. Mücadeleci sendikalarda tabanın inisiyatif

kazanması için geliştirilen çabaları görüyoruz. İşyeri ve İl meclisleri, ülke meclisinin karar mekanizması haline getirilmesi, grev ve eylem komiteleri ya da TİS komitelerinin oluşturulması çok önemli adımlar. Bu adımları her sendikada geliştirip çeşitlendirmeliyiz. **Ancak hep aklımızda olması gereken, işçilerin bağımsız komiteleri olmadan sendikal işleyiş içinde bürokratinin yüksek duvarlarına çarpma olasılığının hep olduğudur. İşçilerin tarihte sahip oldukları en demokratik yapılar komitelerdir. Sendikalarımızın da mücadele aracı olarak sigortası onlardır.**

Demokratik mücadele işçinin ne kadar yeteneklerini geliştirir ve yönetmeyi öğretirse merkezileşmiş bir kararın uygulanması ya da sendika içi disiplin süreçlerinin yürütülmesi için kullandığı irade de aynı şekilde geliştirir. Uzlaşmacı sendikacılığa karşı da, anarko sendikalizme karşı da sendikalarımızda tartışma ve karar alma süreçlerinin her zaman etkili bir şekilde yürütülmesini sağlamalıyız. Bir kararı alıp eyleme ya da bir sürece başlamak kadar, onu nihayete kavuşturmak da bir disiplin meselesi. Aynı şekilde alınan karara tüm işçilerin uyum içinde tek vücut katkıda bulunması için de uğraşmamız gerekir. Patronlara karşı mücadelenin tek vücut ve sıkı bir disiplin gerektirdiğini her işçi bilir.

İşçi sınıfı fabrikalardan ve işletmelerden aldığı disiplinle merkeziyetçi yaklaşımlara kolayca adapte olurken, demokratik işleyişe katılmaları için bilinçlenmeleri ve yerleşik ön yargılarından kurtulmaları gerektiğini görüyoruz. Sivrilmekten, damgalanmaktan korkmayan, bilinçli işçi öncülerinin muhalefeti sendika bürokratları için ne kadar tehlikeliyse, bizler için de bu çoğunlukla doğal öncülerin yanında olmak o kadar önemli.

İşçi demokrasisini ve disiplinini bugünü ve yarını için öğrenmek ve uygulamak zorunda olan işçiler, kendi güçlerinin farkına varabilirler. Sınıfın yeteneklerini geliştirmek için yöntemler bulmak, devrimcilerin her zaman düşünmek zorunda oldukları bir sorun olarak duracak. Yönetmeyi bilen, bilinçli işçilerin varlığı sadece bugün değil, gelecekteki iktidarımızın sürekliliği için de hayati önemde. Ve o işçiler bugün bizim aramızda yetişiyorlar.

Öne Çıkma Zamanı

Arif İşçi

İşçi sınıfı, burjuvazinin ve onun çıkarlarına hizmet eden işbirlikçi sarı sendikaların dümen suyunda yol almaktan bir an önce kurtulmalıdır. İşçi sınıfının çıkarı bunu gerektirir. İlk adımda, işçilerin örgütleri olan sendikalarda işbirlikçi sendikacılara karşı, işçilerin mücadeleye başlamalarının koşulları yaratılmalıdır, komite ve konseyleri örgütlenme ile işe başlanmalıdır.

Öncü işçiler, işbirlikçi sarı sendika yöneticilerine karşı mücadeleyi örgütleyici ve taşıyıcı olmak durumundadır. Hatta gerekiyorsa, yeni sendikalar kurarak sınıfın örgütlenmesinin araçlarını yaratmalıdır. Bugünün en acil görevlerinden biri de budur.

Sarı sendikalara ve işbirlikçi sendikalara karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadeleden bağımsız ve ayrı olarak görülmemelidir. Sınıfı bu burjuva akımlardan kurtaramadığımız sürece, kapitalizme karşı mücadelede sonuç almak olası değildir. Ekonomik koma (artık kriz demek de olası değil; çünkü sürekli bir hal aldı) halinin devam ettiği ve politik krizle birleştiği bu süreçte, işçi ve emekçileri örgütlemek, acil görev olarak önümüzde duruyor. Bunu şu nedenlerden dolayı hızlıca yapmak durumundayız:

Birincisi, işçi sınıfı karşı devrimci, işbirlikçi, sarı sendikaların inisiyatifine asla bırakılmamalıdır. İşçinin değil sermayenin çıkarına hizmet edenlerin, en ileri olanı istatistikî veri yayınlamaktan ileri gitmeyenlerin, görev savmak için eylem yapanların ve bu eylemlere üç beş yönetici ile katılanların, sınıf adına söyleyecek sözleri de götürecekleri hedefleri de olmadığı ortadadır.

İkincisi ve belki de daha önemlisi, işçilerin üyesi olduğu sendikalara artık güveni kalmadığından kitlesel olarak ayrıldıkları ya da ayrılmak için zaman kolladıkları, kalanların da hala TİS (Toplu İş Sözleşmesi) için kalıyor olmaları göz ardı edilmemelidir.

Üçüncü bir neden de, içinde bulunduğumuz koşullar nedeniyle kitlesel örgütlenmelerin yolunu,

yöntemini yaratmaktır. Mevcut sendikalar işçi sınıfından kopuk ve hatta sınıfın aleyhine çalışan (niyetten bağımsız durum olsa bile) araçlara dönüşmüş durumdadır. Tüm bunlar ve daha burada yazmadığımız nedenlerden dolayı, sınıfın bağımsız (burjuva sendika ve burjuva partilerden bağımsız) kendi sınıf çıkarı için mücadele edecek araçları yaratarak işe başlaması gerekiyor.

Sınıfı bir araya getirilecek araçların ilki, işçilerin ekonomik ve demokratik örgütleri olan sendikaları, gerçek sınıf sendikalarına dönüştürmektir.

Bu dönüşüm, mevcut sendikalar ile olamayacağı için, sınıfın sendikalarını yaratmak durumundayız. Bu tür sendikaları işçiler hali hazırda yaratmaya başlamışlar zaten. Bize düşen ise bu araçları daha da yaygınlaştırmak ve güçlendirmek olmalıdır. Bunun yanında sınıfı bir adım daha ileri götürecek ve yine bürokratikleşmenin önüne de geçecek olan, sınıfın öz örgütleri olan

komite ve konseyleri örgütlemek. Komite ve konseyler işçi sınıfının devrimci bakışın, devrimci enerjisini açığa çıkaracak, nihai amacına giden yolu temizleyen, buzu kıran, yolu açan bir araç olacaktır. Komiteler bugünün mücadele araçları, gelecek sosyalist toplumun ise yönetim organları olacaktır. Sendikaları ise sınıfın ekonomik ve demokratik bilincinin olduğu okullar ve bu okulların, sınıfın en kitlesel bulunduğu araçlar olarak görmeliyiz. Ve bunların hepsinin üzerinde de komünist parti; işçi sınıfının en gelişkin aracı, kurmay karargahı ve beyni.

En alttan en üste, sendikadan komünist partiye organik bir bağ kurmak, bu bağın volan kayışlarını yaratmak, acil olarak yapılması gereken işlerin başında gelmektedir. Sendikalarda, komite ve konseylerde kendiliğinden sınıf olma bilincini kendisi için sınıf olma bilincine getirerek, sınıf partisinde örgütlemek için bir adım daha öne çıkarak inisiyatif alma, sorumluluk alma zamanı.

Sınıfla sınıfın partisi arasındaki bağı güçlendirecek canlı etkileşimdeki olan, öğretirken öğrenen, sınıfın parçası olduğunu unutmayan, işçi sınıfının çıkarına olan her göreve gönüllü olma, hepsini ve daha fazlasını yapma; öne en öne çıkma zamanı!

Komite ve konseyler işçi sınıfının devrimci bakışın, devrimci enerjisini açığa çıkaracak, nihai amacına giden yolu temizleyen, buzu kıran, yolu açan bir araç olacaktır.

Ağaçlarımızı Kestirmeyeceğiz

"Bizim ekmeğimiz, emeğimiz elimizden gidiyor. Alaylı olarak bize bir avuç çapulcu diyorlar. Biz çapulcu değiliz, biz köylüyüz. Biz ekmeğimizin peşindeyiz. Bizi oyaladılar, oraya buraya gönderdiler. Şimdi Karayollarına gideceğiz oradan da net bir sonuç çıkacağını sanmıyorum. Gerekirse Ankara'ya giderim. Asla vazgeçmeyeceğiz. Çünkü bu bizim emeğimiz, yıllardır verdiğimiz emeğimiz. Bizim tek geçim kaynağımız zeytin ağacımız. Bizim nefesimizi kesmek üzereler."
Hediye Yıldırım

İzmir Tire-Belevi karayolu güzergahının değiştirilmesi planlarına karşı Çayırılı Köylüleri, ağaç kesimine karşı eyleme geçti. Köylüler, geçim kaynakları olan zeytin ve incir ağaçları ve ormanlık alandaki çam ağaçlarını korumak için eylemlerini sürdürüyor..

Çayırılı Köylüleri, 22 Şubat günü Tarım İşçileri Sendikası (Tarım-Sen) öncülüğünde İzmir'e gelerek Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde basın açıklaması düzenledi.

Çayırılı köylülerinden Zehra Yıldırım, İzmir'e kendilerini ifade etmek için geldiklerini ve ağaçlarının kesilmesini önlemek istediklerini, Vali yardımcısı ile görüştiklerini aktardı. Saat 15.00'te ise Karayolları Müdürlüğüne görüşmeye gireceklerini belirten Yıldırım, "Önceliğimiz ağaçlarımızın kesilmemesi, ormanlarımızın talan edilmemesidir. 150 değil, 250 değil, yol boyunca binlerce zeytin ağacı katliama uğrayacak. Bu zeytin ağaçları 15 senelik bir fidan değil, 150 senelik ağaçlar. Bunun bilinmesini, katliamın durdurulmasını istiyoruz. Çam ağaçlarımızdan, incir ağaçlarımızdan, zeytin ağaçlarımızdan vazgeçmeyeceğiz. Sonu nereye giderse gitsin. Gerekirse Ankara'ya gideriz." dedi.

"Bizim ekmeğimiz, emeğimiz elimizden gidiyor. Alaylı olarak bize bir avuç çapulcu diyorlar. Biz çapulcu

değiliz, biz köylüyüz. Biz ekmeğimizin peşindeyiz. Bizi oyaladılar, oraya buraya gönderdiler. Şimdi Karayollarına gideceğiz oradan da net bir sonuç çıkacağını sanmıyorum. Gerekirse Ankara'ya giderim. Asla vazgeçmeyeceğiz. Çünkü bu bizim emeğimiz, yıllardır verdiğimiz emeğimiz. Bizim tek geçim kaynağımız zeytin ağacımız. Bizim nefesimizi kesmek üzereler." Hediye Yıldırım

"Ben o ağaçlarımı ne emeklerle büyüttüm. Sırtımda güğümlerle su çeke çeke büyüttüm. Ben bu ağaçların katledilmesini istemiyorum. Ekmeğimi elimden almalarını istemiyorum. Asla ormanıma dokunmayın, zeytinime, incirime dokunmayın. Burası benim tek umudum, tek ekmek tekmem." Birsen Keskin

"Köyün altından geçecek yol aniden köyün üstüne döndü. Onlarca zeytin ağacımızı kesecekler. Ben burayı alırken Ziraat Bankası'ndan kredi çektim, bu krediyi ödüyorum. Evime bu ağaçlarla bakıyorum. Ekmek tekmemizi hayatta vermem. Bizi de öldürsünler öyle girsinler. Köyün altında 5-10 tane zeytinim var. Biz köylüyüz, fakiriz. Bize sahip çıkın. Köylü olmazsa hiçbir şey olmaz, biz üretemeyiz. Onca işimizi bıraktık geldik ağaçlarımıza sahip çıkmaya. Bize ne olur sahip çıkın." Güler Yıldırım

Köylüler, yol geçecek arazinin hazine arazisi olduğunun söylendiğini belirterek, sahibi

oldukları arazilerin tapularını tapularını havaya kaldırarak gösterdi. Tapusunu gösteren bir köylü "Bize dediler ki 'orası Hazine arazisidir'. İnanmayın. Hepimizin tapulu malı oralar. Atalarımızdan kalan araziler. Babam bana o arsayı bıraktı, ama maalesef ben çocuklarıma duble yol bırakacağım. Şimdiden başladılar ağaçları kesmeye. Çam ağaçlarını bile biz diktik, biz yetiştirdik. Şimdi acımadan kesmeye başladılar." diyerek hem geçim kaynakları olan zeytin ve incir ağaçlarının hem de ormanlık alandaki çam ağaçlarının kesilmesine karşı olduklarını vurguladı.

Çayırılı Köylülerinin eylemine destek veren İzmir Kent Konseyi Başkanı Özgür Topaç ise "Bugün burada sadece ağaçlarımızı değil, emeğimizi, geleceğimizi, çocuklarımızın yarınını savunmak için toplandık. Bu ağaçlar bu bereketi bizim. Yüzyıllardır İzmir'in bereketini taşıyan zeytin ve incir bahçelerini yok edecek bir projeye asla sessiz kalmayacağız. Biz yolu değil, adaletsizliği reddediyoruz." diyerek Tirelilerin, Çayırılı köylülerinin mücadelesini desteklediklerini ifade etti.

Tarım-Sen Genel Başkanı Umut Kocagöz de, daha önce projede yolun köyün altından boş araziden geçirilmesinin planlandığını ve hangi sebeple olduğunu bilmediklerini, bir şekilde yolun güzergahının değiştirilerek köylülerin bahçeleri üzerinden geçecek şekilde plan yapıldığını

söyledi.

Projede bahçelerden geçen güzergahtan vazgeçilebileceğini ve yolun köylülerin bahçelerine zarar vermeden yapılabileceğini belirten Kocagöz, "Bugün bununla ilgili arkadaşlarımız İzmir Vali Yardımcısı ile bir görüşme yaptı. Biraz sonra da Karayolları Müdürlüğüne giderek burada da taleplerini dile getirecekler. Bu sorunun çözülmesini istiyorlar." dedi.

Çayırli Köylüleri açıklamadan sonra Karayolları Müdürlüğüne görüşmeye gitti.

Ağaçlarımız Satılık Değil

Köylüler 25 Şubat sabahı eylemlerini ağaç kesimlerini yapan şirketin şantiyesinin önüne taşıdı. Köylüler sabah köy meydanında

toplanıp Karayolları Genel Müdürlüğü'nün kamulaştırma bedellerini pazarlık yapmak istediği şantiyeye pankartları ve dövizleriyle yürüyüş yaptı. İçeriye kimseyi sokmayan köylüler, ağaçlarına sahip çıkmakta kararlı olduklarını vurguladı.

Karayolları 2. Bölge Müdürlüğü yetkilileri ile görüşen Çayırli köylüleri anlaşmak istemediklerini belirttiler. Görüşme sonrası açıklama yapan Zehra Yıldırım, ağaçları sattırmak istemediklerini söylediklerini ancak bunun sonrasında yetkililerin onları dışarı çıkarttıklarını söyledi.

Köylüler şantiye alanında sloganlarla konuşmalarla tepkilerini dile getirmeye devam ediyor.

"Ben o ağaçlarımı ne emeklerle büyüttüm. Sırtımda güğümlerle su çeke çeke büyüttüm. Ben bu ağaçların katledilmesini istemiyorum. Ekmeğimi elimden almalarını istemiyorum. Asla ormanıma dokunmayın, zeytinime, incirime dokunmayın. Burası benim tek umudum, tek ekmek tekem."
Birsen Keskin

Necla Teyze'nin Sesi Olalım

Ankara'nın Altındağ ilçesinde yaşayan ve 'Necla Teyze' olarak bilinen Ülker Güteryüz'ün sosyal medyada hedef gösterildikten sonra, 18 Şubat günü evinde üç köpeğiyle birlikte yanarak hayatın kaybetmesinin ardından, İstanbul'da hayvan hakları savunucuları eylem yaptı.

22 Şubat günü Kadıköy Süreyya Operası önünde bir araya gelen yaşam savunucuları, Necla Teyze'nin yaşadığı mahallede hayvanları beslediği, onlar için sürekli onları yaşatmak ve korumak için çaba gösterdiğini belirterek, şüpheli bir yangın sonucunda hayatını kaybettiğini hatırlattı.

Necla Teyze'nin sosyal medyada hedef gösteriliş sürecini aktaran yaşam savunucuları, bu hedef gösterilme sürecine dair herhangi bir soruşturma başlatılmadığına da dikkat çekti. "Katliam Yasası" olarak bilinen yasanın ve ardından çıkan yönetmeliğin her geçen gün büyüyen bir şiddete neden olduğu ifade edilerek, yaşanan hayvanlara yönelik diğer şiddet olaylarına değinildi.

Necla Teyze'nin hikayesinin bir çağrı olduğunu söyleyen yaşam savunucuları, herkesi Necla Teyze'nin ve hayvanların sesi olmaya çağırdı.

Faşist Aygıtı Kıracak Tarihsel Moment

Umut Çakır

Burjuva gerici muhalefetin şeytan taşlar gibi sözünü edip durduğu "Beşli Çete" ya da daha geniş alınırsa "yandaş sermaye", sırtını sadece iktidar ilişkilerine bağlayabilen ve bu ilişkiler sayesinde ulaşabildiği sermayenin çoğunluğu borçlardan oluşan, iktidar ilişkilerinin kaybolduğu gün tüm yaldızlı prestijleriyle beraber sermaye birikimleri borç yığını altında kalacak olan gruplardan oluşur.

Kartalkaya oteli yangını, bu tarihsel dönemin metaforu gibiydi. Sistemi bizzat yaratanlar, altında imzası olanlar, onu sırtlayanlar, kor ateşin içinde kurban oldular. Bir uyarıydı bu, metaforun anlamını çözemeyenlere, "bir aptala anlatır gibi" anlatmak, TÜSİAD'a düştü. Yakın zamana dek hep karnından konuşan TÜSİAD, malumu ilan etti; "Sistem Çöktü!"

Bir noktanın açıklığa kavuşması gerek. TÜSİAD çöken sistemin esas, kalıcı sahibidir. Üyelerinin hepsi sanayide, ticarete, bankacılıkta yoğunlaşmış, iç içe geçmiş ve merkezileşmiş sermayenin tekeli birliklerinin temsilcileri ve yöneticileridir. TÜSİAD'ın barındırdığı sermaye birikim ve yoğunluğunun yanında, MUSİAD ve onun gibilerin esamesi okunmaz. Burjuva gerici muhalefetin şeytan taşlar gibi

sözünü edip durduğu "Beşli Çete" ya da daha geniş alınırsa "yandaş sermaye", sırtını sadece iktidar ilişkilerine bağlayabilen ve bu ilişkiler sayesinde ulaşabildiği sermayenin çoğunluğu borçlardan oluşan, iktidar ilişkilerinin kaybolduğu gün tüm yaldızlı prestijleriyle beraber sermaye birikimleri borç yığını altında kalacak olan gruplardan oluşur. Bu anlamıyla, tekeli egemenliğin esas ve kalıcı sahipleri her zaman TÜSİAD'dır.

Peki ama nasıl oluyor da sistemin esas sahipleri, kendi egemenliklerinin siyasi temsili olan dinci/faşizmle olası bir çatışmayı göze alıp, sahibi oldukları sistemin çöküşünü ilan edebiliyorlar? Meseleyi yüzeysel ele alanlar, TÜSİAD'ın temsil ettiği tekellerle dinci-faşizmin başından beri doku uyuşmazlığı içinde yaşadığını iddia edeceklerdir.

Oysa gerçek, doku uyuşmazlığını değil, tam uyumu gösteriyor. **23 yıllık dinci faşist iktidarın en büyük kazananı TÜSİAD'dır.** Sanayi, ticaret ve bankacılıktan en tepeleri hep onlar ellerinde tuttular, ithalat-ihracat kanalları onların tekelinde kaldı, borsa, emlak, genel para trafiği onlar tarafından yönlendirildi. Hele ki 2018'den sonraki, dört-beş yılda, işbirliğini yaptıkları emperyalist tekelleri bile kiskandıracak ölçülerde, yüksek oranlı karlılık dönemi yaşadılar. Sadece bir örnek: Dünya devi Fiat tekelinin işbirlikçisi TOFAŞ, Ferrari'den sonra dünyanın en yüksek karlı ikinci otomotiv şirketi idi. (M. Ali Verçin, 27.06.2024, Karar gazetesi) Bunların sermaye birikimi temposu hemen hiç hız kesmedi, tepeleri ellerinde hiç bırakmadılar. Bu bir.

İkincisi, **bir sınıf egemenliğinin,**

bizzat kendi siyasi temsiliyle ters düşmesi, tarihte az rastlanan bir olay değildir, bu topraklarda da pek çok kez yaşanmıştır. Öncekiler bir yana, 2001 krizi sırasında yaşananlar, pek çokları için taze hatıradır. O zaman TÜSİAD ve kontrol ettiği basın, Ecevit-Bahçeli koalisyon hükümetini gözden düşürmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Gerçi çok fazla çaba göstermesine gerek kalmamıştı, çünkü o zaman da gerçek anlamda bir çöküş yaşamıştı ve şiddetle ihtiyaç duyulan hükümet değişikliğini, halk sokaklarda isyan çığlıklarıyla dile getiriyordu. Bütün iktidar yani ekonomisi, siyaseti, ideoloji aygıtlarıyla, faşist baskı aygıtlarıyla, egemenliğin tüm veçhelerini elinde bulunduranlar, bütünü kaybetmemek adına, yürütmenin-şahın korunması adına vezirin feda edilmesinden başka bir çare bulamamışlardı.

Bugünün 2001 krizinden fazlası var, eksigi yok. **25 yıl önce teknelci sermaye yaşadığı çöküşten emperyalist tam ilhak yoluyla kurtulmak şansına sahipti. Şimdi ise çöken sistemi ayakta tutacak, ona yeni bir yapı kazandıracak ne hazır öğeler var ne de bir program.** Bu çeyrek yüzyılda başka şeyler de değişti. Örneğin, vezirin şah adına feda edilmeyi sineye çekemeyecek bir politik bagaja sahip olması ve daha da önemlisi, emekçi sınıflarda vezire yönelik yaygın ve derin öfkenin, onun güçsüz bir anında

Baskı artık işe yaramıyor; tersine, baskının dozu yükseldikçe kurumlar yani o baskıyı uygulamaya sokan faşist egemenliğin temel aygıtları, emekçi sınıfların hedef tahtasına konuluyor.

her şeyi yakacak bir sele dönüşmesi ihtimali gibi.

Bu son durumu özellikle göz önünde bulunduran TÜSİAD, yoğurdu üfleyerek kaşıkıyor ve siyasi temsilcisi dinci faşizmin üstüne bir çizik atmak yerine, onu uyararak kendine getirmeye çalışıyor. Tekelci sözcülerinin ifadelerinin özeti şundan ibaret: Baskı artık işe yaramıyor; tersine, baskının dozu yükseldikçe kurumlar yani o baskıyı uygulamaya sokan faşist egemenliğin temel aygıtları, emekçi sınıfların hedef tahtasına konuluyor. Sistemin esas, kalıcı sahipleri TÜSİAD'ın büyük endişesi burada beliriyor. Sadece var olan hükümeti değil, boydan boya tüm faşist aygıtın -polisi, ordusu, adliye ve zindanlarıyla- emekçi sınıf hareketinin konusu haline gelmesinden ürüyor. Oysa, "bütün iktidar" sahiplerinin, devrim karşısında son güvencesi hep şuydu: **Aygıtın, hadi diyelim atın, kendisini korumak için sürücüyü zamanı geldiğinde feda etmek.** Fakat emekçi kitle hareketi öyle bir aşamaya doğru hızla ilerliyor ki, sadece vezirin değil, kalenin, filin,

atın vs. tüm taşların kaybedileceği ve şahın tümüyle korumasız kalacağı nihai hamle, ufukta görünmeye başlıyor.

Gerçekten, olayların gidişatı bu yöndedir. Yıllardır karnından konuşan TÜSİAD'ı şimdi yürek çarpıntısıyla kusarcasına konuşuran, muazzam bir baskı ve tehdit dalgası altında bile bir araya gelmekten geri durmayan emekçi sınıflar içinde -Silivri'yi kapatalım sloganında görüldüğü gibi- faşizmin temel aygıtlarını hedef tahtasına oturtacak bir öfke birikiminin bir kararlılığa ulaşma ihtimalidir. **Bu hareket halindeki öfke, devrimci hedefleri dile getiren her çağırışı benimsemeye hazırdır. Emekçi sınıflar bu kararlılığa hangi koşullarda ulaşıyor? Görülmemiş bir baskı ve tehdit cenderesi altındadır. Meselenin püf noktası burasıdır.**

Tüm yaşananları, güncelliği ve karmaşıklığı içinden değil, yukarıdan ve derinden incelediğimizde, Türkiye teknelci kapitalist sistemin şu noktaya gelmiş olduğu rahatlıkla görülür: En geniş emekçi yığınların

Tek başına direniş ilkesi umudu beslemez. Onu besleyen, asıl olarak geleceğe dair net bir tasavvurdur. İşte eylem alanı, birliktelik, güç, azim, kararlılık ve meydan okuma yoluyla gerçek umudu ete kemiğe büründürüyor.

acil-yaşamsal ihtiyaçlarıyla, tekeli sermaye egemenliğinin tüm varlık koşulları artık birbirine tahammül edemeyecek aşamaya gelmiş, bir "mutlak çelişki" karakteri kazanmıştır. Bu derin ve özsel nedenden ötürü, tekeli sermaye egemenliği adına dinci faşizmin yükselttiği her baskı-tehdit basamağı, emekçi sınıflar üzerinde ters etki yapıyor. Dozajı arttırılan her baskı, acil-yaşamsal ihtiyaçlarının yakıcı özlemleriyle dolu emekçilerde bir korku değil, kararlılık yaratıyor, dile gelen öfkeye bir eylem alanı yaratıyor. Baskı, tehdit ne denli koyulaşıp ne denli hayatın her alanını kapsarsa, emekçi milyonlar soluğu, kendi yaşam alanlarından çıkıp, eylem alanlarında almaya başlıyorlar. Çünkü şunu apaçık görebiliyorlar. Toplu eylem onları koruyor, özlemlerine canlılık kazandırıyor. Eylem alanı, geleceğe dair tasavvurun filizlenip gerçek anlamda umut haline geldiği yer oluyor. Tek başına direniş ilkesi umudu beslemez. Onu besleyen, asıl olarak geleceğe dair net bir tasavvurdur. İşte eylem alanı, birliktelik, güç, azim, kararlılık ve meydan okuma yoluyla gerçek umudu ete kemiğe büründürüyor.

Emekçiler şunu da apaçık görebiliyorlar: Eylem alanı dışında kaldıklarında, dile getirdikleri öfke onları tek tek faşizmin sürekin avının kurbanı haline getiriyor. Faşist baskı, sözün hükmünü tüketiyor, yasal-mevzuatta bulaşık yollara ilişkin boş inancın hakkında geliyor. Buna karşılık, birliktelik eylem, kitlelere bir özgürlük alanı açıyor, bu alanda öfkelerini, özlemlerini, geleceğe dair

umut dolu tasavvurlarını buluyor ve onlara sarılıyorlar. Ne denli dertle, acıyla yüklüseler, eylem alanında yaşadıkları dönüşüm o kadar keskin oluyor. Bu, artık salt protesto karakterini yitirmiş, geleceğe dair tasavvurlarını oluşturup biriktiren, yıkıcı ve kurucu karakterde bir eylemdir.

Nefes aldırılmayan bir baskı ortamında iktisadi açıdan bu cehennemini yaşayan toplum, eylem alanlarında özgürlüğün ufukta görünen kokusunu ciğerlerine çekmeye başlamazsa, sonuçlarının ne olacağını TÜSİAD elbette bilir, çünkü onlar bu sistemin gerçek-kalıcı efendileridir, "sonradan görme" dinci-faşist tayfadan çok daha gerçekçidirler. Ağır baskı ve ona eşlik eden iktisadi cehennem koşullarında solunan her özgürlük havası, kitleler nezdinde, baskı koşullarına ve bu koşulları yaratan egemenlik aygıtlarına karşı tahammül seviyesini sıfırlar. Dünya çapında yüzyılları aşan egemenliğin deneyimiyle sermaye, en yetkin faşist aygıtların, tam da böylesi tarihi momentlerde yıkıma uğradığını hafızasına kaydetmiştir. 1974 Portekiz, 1978 Nikaragua, 1979 İran, 2011 Tunus, bu tarihsel deneyimin en yakın, en keskin örnekleridir. Bu koşullar altında, **bu özgün tarihsel momentte, eylemin yarattığı özgürlük kokusu, halkın derin özlemlerinde yasa ve sınır tanımayan bir taşkınlığa yataklık eder.**

Öyleyse TÜSİAD'ın "sistem çöktü" uyarılarını altındaki esas derdi aydınlatabiliriz. Tekeli sermaye, sadece hükümet aygıtının

değil, faşist egemenlik aygıtının en keskin öğelerinin kırılmasıyla sonuçlanacak bu tarihsel momentten kaçınabilmek için, dinci-faşizmi uyarmak zorunda kalmışlardır. Bu özgün tarihsel momentte, dozajı arttırılan her baskı devrimci isyanların ana kaldıracı halini alır. **"Kurumlar yıpratılıyor" uyarısı, sadece baskıyı örgütleyenleri değil, o baskıyı uygulamaya koyan aygıtlara karşı yönelen ve giderek bir kararlılık, bir hedef kazanan öfkenin tehlikeli gidişatına parmak basmaktır.**

Toplumsal devrimin ve dolayısıyla emekçi halk yığınlarının şansı odur ki, şu an iktidarda, sermayesini yalnızca hükümet koltuklarında kalma tekeline dayayabilen politikayı olağanüstü bir kibir ve şişirme üzerinden kurgularken burnunun ucunu görme yetisini kaybeden, muhalefet sıralarına kurulup sırasını bekleme pozisyonunu kabule yaşamayacak denli hassas bağlantılara sahip bir dinci faşizm var. Böyle bir iktidar kendini "feda edilecek vezir" olarak göremez.

Burjuva sınıfın kendi arasındaki kavga, siyasi partiler sınırını aşılıyor, sistemin gerçek sahipleriyle geçici sahipleri arasındaki bir kavgaya doğru büyüyor. Bu yoldan tekeli sermaye egemenliğinin birliği ve uyumu bozulurken, tersinden, emekçi sınıflar ortak eylemin alanlarında birliği, dayanışmayı, kararlılığı ve uyumu örmeye devam ediyor.

Şimdi tek tek avlanacak olanlar, birliği ve uyumu bozulanlardır.,